

opusdei.org

Carta del Prelat (juny 2010)

Les nombroses celebracions litúrgiques d'aquest mes de juny serveixen de guia en la carta que el Prelat adreça als fidels de l'Opus Dei.

26/06/2010

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

El Sacrifici eucarístic, al qual Crist ens convoca cada dia, ens introdueix en el cor del Misteri pasqual. Cada vegada que celebrem o assistim a la

Santa Missa, participem en el acte d'amor suprem que Crist va realitzar a la Creu, i al qual va ordenar tota la seva vida. Hi ha moments i circumstàncies, però, en què l'adoració i l'acció de gràcies, la reparació i la súplica que elevem a Déu per Crist, en la Santa Missa, adquireixen un relleu especial.

A aquest goig i gratitud a Déu per un do tan gran –que hem d'actualitzar cada jornada –s'uneixen les celebracions litúrgiques de les solemnitats que hem celebrat o celebrarem en aquests dies, perquè ens posen en comunió íntima amb diversos aspectes del misteri de Crist i ens comuniquin alhora gràcies específiques.

Els Fets dels Apòstols narren que, en l'Església primitiva, l'Esperit Sant es va manifestar en la Pentecosta com vent impetuós i com llengües de foc que es posaven sobre els caps dels

Apòstols, omplint-los dels seus dons i atorgant-los la pau que el mateix Mestre els havia promès: la pau us deixo, la meva pau us dono [1] . Per mitjà d'aquests signes de la vinguda de l'Esperit Sant, el Senyor ens dóna a conèixer també els efectes de l'acció del Paràclit en les ànimes que s'obren dòcilment a la seva gràcia.

Al vent impetuós que s'esmenta, descobrim la força divina capaç de doblegar els obstacles més formidables, i també l'aire fresc que dissipa els núvols tòxics que moltes vegades enverinen l'ambient. Aquest símbol –explica Benet XVI– «fa pensar en la necessitat de respirar aire net, tant amb els pulmons, l'aire físic, com amb el cor, l'aire espiritual, l'aire saludable de l'esperit, que és l'amor» [2] . Les llengües de foc ens parlen de l'amor encès amb el qual vol inflamar els cors dels homes. Aquesta flama «ha baixat sobre els Apòstols reunits, ha agafat en ells i

els ha comunicat el nou ardor de Déu. D'aquesta manera es realitza allò que havia predit el Senyor Jesús: "He vingut a calar foc a la terra, i com voldria que ja fos encés!" (Lc 12, 49). Els Apòstols, juntament amb els fidels de les diverses comunitats, han portat aquesta flama divina fins als confins de la terra, i així han obert un camí a la humanitat, un camí lluminós, i han col·laborat amb Déu, que amb el seu foc vol renovar la faç de la terra» [3] .

Agraïm a la Mare de Déu la seva intercessió constant per fer-nos més sensibles a les inspiracions de l'Esperit Sant, com els va succeir als Apòstols reunits al seu voltant al Cenacle. Penso especialment en els béns que ens ha aconseguit durant el mes de maig, en el qual hem mirat d'honorar-la amb veritable pietat filial, i m'aturo concretament en la intimitat que ens ha convidat a mantenir amb Jesús.

D'altra banda, diumenge passat, festa de la Santíssima Trinitat, ha estat una crida més del Cel perquè els nostres pensaments i els nostres cors siguin allà on es troben els veritables goigs: al costat del Pare, el Fill i l'Esperit Sant, únic Déu que omple l'univers, que habita per la gràcia en els nostres cors i que desitja admetre'ns a la comunió definitiva de la seva mateixa vida a la glòria del Cel. Com hem resat el Trisagi Angelico durant les jornades que precedien a la festa? Hem fet ressò als Àngels en la seva lloança perenne a la Santíssima Trinitat? I un cop passada la festa, seguim amb l'afany de tractar cadascuna de les Persones divines, distingint sense separar?

Vull explicar una anècdota. A l'oratori del Pare, al Col·legi Romà de la Santa Creu, sobre el marbre frontal del baldaquí, hom va gravar les paraules BENEDICTA SIT SANCTA TRINITAS ATQUE INDIVISA UNITAS.

Quan sant Josepmaria va acudir – moltes vegades, però encara en obres– a aquest lloc, ja no veia bé. Sabia de sobres el text de la inscripció, però sempre preguntava, convidant a resar: què hi és escrit? Tant de bo tota la nostra vida sigui una lloança al Déu U i Tri.

Ara ens preparem per les solemnitats del Corpus Christi i del Sagrat Cor de Jesús, tan unides entre si no només en el temps, sinó perquè commemoren dues manifestacions de la immensa complaença que Déu ha posat en els homes. L'amor se'ns revela en l'Encarnació, en aquest caminar redemptor de Jesucrist per la nostra terra, fins al sacrifici suprem de la Creu. I, a la Creu, es manifesta amb un signe nou: un dels soldats li traspassà el costat amb un cop de llança, i a l'instant en va sortir sang i aigua. (Jo 19, 34). ***Aigua i sang de Jesús*** – predicava el nostre Pare – ***que ens parlen d'una donació duta***

a terme fins a l'últim extrem, fins al consummatum est (Jo 19, 30), el tot està consumat, per amor [4] .

Precisament en la solemnitat del Sagrat Cor, l'11 de juny, finalitza l'Any sacerdotal. Continuem pregant i movent a altres persones a pregar per les vocacions sacerdotals, per la santedat dels sacerdots i de tot el poble cristià. Demano al Senyor que aquest clam, que hem intentat incrementar al llarg dels mesos passats, no cessi pas mai en les nostres ànimes; també per fer callar els qui ataquen la gran meravella del sacerdocí.

Fa uns dies vaig anar en peregrinació a Torí per resar davant la Sant Sudari exposat a la veneració dels fidels. Causa veritable impressió pensar quan patiment li hem costat al Senyor. Com va dir Joan Pau II, «El Sant Sudari és mirall de l'evangeli. En efecte, si hom reflexiona sobre

aquest llenç sagrat, no es pot prescindir de la consideració que la imatge present en aquest llenç té una relació tan profunda amb tot allò que narren els evangelis sobre la passió i mort de Jesús, que tot home sensible se sent interiorment impressionat i commogut en contemplar-lo» [5] .

He anat a venerar la Sidone acompanyat de totes i de tots –com faig sempre en els meus viatges–per demanar al Senyor que inflami els nostres cors amb el foc de l'Esperit Sant. Com comentava Benet XVI poques setmanes enrere, en tornar de la seva estada a la capital del Piemont, "aquest llenç sagrat pot nodrir i alimentar la fe, i revifar la pietat cristiana, perquè impulsa a anar al Rostre de Crist, al Cos del Crist crucificat i ressuscitat, a contemplar el misteri pasqual, centre del missatge cristià » [6] .

Veure Déu, contemplar el rostre de Jesucrist, ser eternament feliç amb la visió de la glòria divina, constitueix el desig més profund de totes les criatures humanes, encara que milions de persones no siguin conscients d'aquesta aspiració. Em ve a la memòria l'afany del nostre Pare per contemplar el rostre del Senyor. Ens comentava que aquest desig és raonable. Els qui volen, procuren veure. Els enamorats només tenen ulls per al seu amor. No és lògic que sigui així? El cor humà sent aquests imperatius. Mentiria si negués que em mou tant l'afany de contemplar el rostre de Jesucrist. *Vultum tuum, Domine, requiram* (Sal 26, 8), cercaré, Senyor, el teu rostre. Em fa il·lusió tancar els ulls –afegia, sobretot en els últims anys de la seva existència terrenal–, i pensar que arribarà el moment, quan Déu vulgui, que podré veure, no com en un mirall, i sota imatges fosques ... sinó cara a cara (1 Cor 13, 12). Tot jo

tinc set de Déu, del Déu que m'és vida; quan podré anar a veure Déu cara a cara? (Sal 41, 3) [7] .

Fomentem també nosaltres aquesta aspiració, cercant Jesucrist en el Tabernacle –on es troba realment present– i en la nostra ànima en gràcia. Tractem de trobar-lo també en els membres de l'Església, el seu cos místic, especialment en els més desvalguts: els malalts, els pobres, els que pateixen persecució a causa de les seves conviccions religioses, els que pateixen molts altres tipus d'injustícia en tants llocs del món. Ningú ens ha de resultar indiferent, tots som cridats a ésser membres del Cos de Crist, que va ressuscitar i segueix operant en la història; «membres vius, cadascun segons la pròpia funció, és a dir, amb la tasca que el Senyor els ha volgut encomanar» [8] , mitjançant la incorporació a Ell mateix en el Baptisme.

A la fondària amabilíssima d'aquest sagrament arrela el nostre ésser cristià. La nostra crida a la santedat i a l'apostolat es concreta en saber-nos mediadors en Jesucrist per a la salvació del món. Qué clares ens resulten les següents paraules de sant Josep maria! ***Apòstol és el cristià que se sent empeltat en Crist, identificat amb Crist, pel Baptisme; habilitat per lluitar per Crist, per la Confirmació; cridat a servir Déu amb la seva acció en el món, pel sacerdocí comú dels fidels, que confereix una certa participació en el sacerdocí de Crist, la qual –essent essencialment distinta d'aquella que constitueix el sacerdocí ministerial– capacita per a prendre part en el culte de l'Església, i per ajudar els homes en llur camí vers Déu, amb el testimoni de la paraula i de l'exemple, amb l'oració i amb l'expiació [9] .***

Assaborim aquestes consideracions ara que finalitza l'Any sacerdotal, i tractem de treure conseqüències personals. Ens pot servir una altra confidència de sant Josepmaria a Forja: ***Crist Jesús, Bon Sembrador, a cada un dels seus fills ens estreny en la seva mà ferida –com al blat–, ens inunda amb la seva Sang, ens purifica, ens netaja, ens embriaga !...; i després, generosament, ens llança pel món un a un: que el blat no se sembra a sacs, sinó gra a gra [10] .***

En primer lloc, el Senyor ens inunda amb la seva Sang per mitjà dels sagraments, i així ens purifica, ens netaja, ens embriaga!: Ens mena a la santedat. Però només si volem, si deixem obrar el Paràclit, que és l'Artífex de la nostra identificació amb Jesús.

Hem de cercar el contacte amb la Humanitat Santíssima del Senyor en

la Penitència i en l'Eucaristia. Hem d'assimilar els seus ensenyaments, no només llegint la Sagrada Escriptura i amb afany d'adquirir i millorar la formació doctrinal, sinó romanent en diàleg sincer amb Ell en l'oració: implorant que la seva Paraula penetri fins al més recòndit del nostre pobre jo i xopi els nostres afectes i desitjos. I hem de desitjar que Ell ens condueixi: seguir les seves petjades, aprendre de les seves virtuts, per identificar-nos més i més amb la seva manera de sentir, de comprendre i d'estimar.

Una vegada que l'Esperit Sant realitza aquestes operacions en nosaltres –o millor, alhora–, el Senyor ens llança pel món, com el sembrador llança a l'eixam els grans de blat en el solc, perquè donin fruit, sent nosaltres mateixos unió entre Déu i els homes, gràcies a la nostra ànima sacerdotal. Els ministres sagrats tenen a més el sacerdocí

ministerial rebut en el sagrament de l'Orde, que els capacita per actuar in persona Christi Capitis, perquè Crist Cap de l'Església sigui present en les celebracions litúrgiques.

A l'Opus Dei, el Senyor ens ha donat una crida específica, dins de la vocació cristiana comú, que ens impulsa a servir amb l'esperit que sant Josep maria va encarnar des del 1928. Sobre la base del caràcter baptismal, la gràcia específica de la crida a l'Obra ens empeny a ajudar Crist en la salvació de les ànimes, sempre, però no perquè siguem millors que els altres. Jesucrist és l'únic Mitjancer entre els homes i Déu [11] , però desitja que col.laborem amb Ell en aquesta tasca.

Primer hem d'unir-nos molt pietosament al Sacrifici de Crist en la Missa. La vida sencera, per aquesta vinculació a l'Eucaristia, esdevé un

acte d'adoració, d'acció de gràcies i de reparació: es transforma en lliurament total de la nostra persona i del nostre operar, com a instruments de Jesucrist al món.

Convertint la nostra jornada en una Missa –com deia el nostre Pare–, som veritablement ànimes d'Eucaristia: homes i dones que malden per reproduir en tota la seva conducta la del diví Mestre.

Som llavors en condicions d'ajudar perquè totes les persones rebin els fruits de la Redempció, esdevenim instruments de Crist per ensenyar als altres la seva doctrina, per apropar a la font de la gràcia que són els sagraments i per conduir per les sendes de la vida eterna, plantejant aquestes mateixes fases en el nostre camí quotidià. Sota la guia de l'Esperit Sant, acompanyarem veritablement els passos del Senyor i es realitzarà en nosaltres aquella aspiració de sant Josepmaria: donar

la vida pels altres. Només així es viu la vida de Jesucrist i ens fem una mateixa cosa amb Ell [12] .

S'acosta un nou aniversari del trànsit del nostre Pare a la casa del Cel.

Anem amb fe a la seva intercessió, en les setmanes que encara falten fins al 26 de juny, perquè, seguint fidelment el seu exemple i els seus ensenyaments, també nosaltres sapiguem conformar les nostres vides amb la vida de Crist, fins a ser una sola cosa amb Ell

El dia anterior recordarem l'ordenació dels tres primers sacerdots de l'Obra, que tanta empremta de fidelitat ens han transmès. Van estar sempre "a la de Déu", i per això van saber ser dòcils senceraament a allò que el nostre Pare els demanava, per fer fidelment l'Opus Dei en servei de l'Església. D'ells es deia, referint-se també al nostre Fundador: els ha ordenat i ara

els "mata" de treball. Fixem-nos en cada un –tant els sacerdots com els seglars– per aprendre a no dir mai "prou" davant les exigències de la nostra ànima sacerdotal.

Seguiu molt units a la meva pregària i a les meves intencions. Em recolzo especialment en els malalts –que mai no manquen a l'Obra– i en els qui pateixen per un motiu o un altre. Si uneixen els seus patiments a la Creu de Crist, oferint amb alegria les penes i dolors, poden esdevenir –enmig de la seva fragilitat– columnes fermes que ens sostenen als altres.

Amb tot afecte, us beneeix

vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de juny de 2010.

.....
[1] Jo 14, 27.

[2] Benet XVI, Homilia en la solemnitat de Pentecosta, 31-V-2009.

[3] Benet XVI, Homilia en la solemnitat de Pentecosta, 23-V-2010.

[4] Sant Josepmaria Escrivà, És Crist que passa, n. 162.

[5] Joan Pau II, Discurs a Torí, 24-V-1998.

[6] Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 5-V-2010.

[7] Sant Josepmaria Escrivà, Notes d'una meditació, 25-XII-1973.

[8] Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 5-V-2010.

[9] Sant Josepmaria Escrivà, És Crist que passa, n. 120.

[10] Sant Josepmaria Escrivà, Forja, n. 894.

[11] Cfr 1 t 2, 5.

[12] Sant Josepmaria Escrivà, Via Crucis, XIV estació.

---

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/article/carta-del-prelat-juny-2010/> (17/04/2025)